

Győri Ítéltábla
Gf.IV.20.055/2018/4/I. szám

A Győri Ítéltábla a ... jogtanácsos által képviselt **felperesnek** a dr. Parragh Csaba Béla ügyvéd által képviselt **alperes** ellen adótartozás megfizetése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2017. október 11. napján kelt 34.G.40.080/2017/6. számú ítélete ellen az alperes által 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, míg az alperes által az Államnak fizetendő feljegyzett illeték összegét 492.300,- (Négyszázkilencvenkétezer-háromszáz) Ft -ra leszállítja azzal, hogy a további feljegyzett 153.620,-(Százötvenháromezer-hatszázhusz) Ft illetéket az Állam viseli.

A feljegyzett 250.400,- (Kettőszázötvenezer-négyszáz) Ft feljegyzett fellebbezési illeték az Állam terhén marad.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperesnek 40.000,- (Negyvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes a cégnyilvántartásba 2012. január 30-án bejegyzett ... Kft.-nek egyedüli tagja és az ügyvezetői tevékenységtől való eltiltásáig, 2015. január 9-ig egyedüli ügyvezetője volt. A Székesfehérvári Törvényszék Cégbírósága a 2015. április 28-án jogerőre emelkedett végzésével a társaságot törvénysértő működése miatt pénzbírsággal sújtotta, majd a 2015. július 14. napján kelt Cgt.... számú végzésével a további működéstől eltiltotta, megszűntnek nyilvánította és elrendelte a kényszertörlési eljárás megindítását. A felperes 2012. október 18-án végrehajtási eljárást kezdeményezett a társasággal szemben 688.000,- Ft adófizetési kötelezettség elmulasztása miatt. A kft. a 2012-es mérlegadatai szerint veszteségesen működött, saját tőkéje negatív, tartozásainak összege 1.095.000,- Ft volt. 2013-ban a veszteséges gazdálkodás tovább folytatódott, a saját tőke - 2.129.000,- Ft, a tartozások összege 2.502.000,- Ft - ezen belül a felperes felé fennálló tartozás 2.332.854,- Ft - volt.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a társaság volt képviselőjének, az alperesnek a korlátlan felelősségét a társaság ki nem elégített adótartozásáért, és kötelezze annak megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a végrehajtási eljárás megindításával, 2012. október 18-án bekövetkezett. Állította, hogy az alperes az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, nem tette meg valamennyi

intézkedést a hitelezői vesztesége elkerülése, csökkentése továbbá a társaság legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Az alperes terhére kérte értékelni, hogy vezető tisztségviselőként nem tett lépéseket a társaság megszüntetése érdekében sem. Hangsúlyozta, hogy az alperes a magánszemély munkavállalóktól levont járulékokat és adókat nem adófizetésre használta fel, miközben a társaság saját tőkéje a jegyzett tőke alatt volt, és az folyamatosan csökkent, ezzel pedig a hitelezők követelésének kielégítése meghiúsult. Az alperesnek tudnia kellett arról, hogy a társaság fizetési nehézségei nem átmeneti jellegűek. A társaság működésével kapcsolatban az is megállapítható, hogy alakulásától kezdve nem fizetette meg az általa bevallott adókat, járulékokat. A mérlegadatok szerint a minimális árbevételel működő cég jelentős személyi jellegű ráfordítással működött, ami életszerűtlennek tekinthető. Az alperes felelőtlen döntéseként kell értékelni, hogy a társaság az alperest, valamint alkalmazottját úgy részesítette hosszabb időn keresztül bérjövedelembe, hogy a cég évek óta veszteségesen működött.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy ügyvezetőként a jogszabályoknak megfelelően járt el, ezért felelőssége nem állapítható meg. Hangsúlyozta, hogy 2015-ben ügyvezetői tevékenységétől eltiltották. A társaságnak a működése során alacsony volt a bevétele, az nem volt elegendő valamennyi tartozás kifizetésére, ezért elsősorban a nettó munkabéreket egyenlítette ki, és nem a cég adótartozását. Vitatta, hogy a bevallásban feltüntetett munkabérek közül a járulékokat levonta volna. Elismerte, hogy a társaság 2012. októberében került fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe.

A Székesfehérvári Törvényszék a 34.G.40.065/2016/8. számú a kereseti kérelmet elutasító ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a 35.Gf.40.566/2016/5. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasította. A másodfokú határozat indokolása kifejtette, hogy az alperes a felelősség alól nem tudta kimenteni magát, ezért felelőssége a 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118/B. § (1) bekezdése alapján megállapítható. A megismételt eljárásra előírta az elsőfokú bíróságnak, hogy hívja fel a felperest, terjessze elő bizonyítási indítványait arra nézve, milyen összegű kára keletkezett az alperes vezetői tisztségviselői feladatainak nem megfelelő ellátásával összefüggésben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után.

A megismételt eljárásban a felperes a kereseti kérelmét azzal a módosítással tartotta fenn, hogy annak összegét a 2012. október 19. és 2015. január 9. napjáig keletkezett adótartozás összegében, 3.130.000,- Ft-ban jelölte meg.

Az alperes a megismételt eljárásban változatlanul a kereseti kérelem elutasítását kérte, nem vitatva a felperes módosított kereseti kérelmében megjelölt összecszerűséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3.130.000,- Ft-ot, az Állam javára 645.902,- Ft feljegyzett illetéket, valamint a felperesnek 200.000,- Ft perköltséget.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az alperesnek a Ctv. 118/B. § (1) bekezdése szerinti felelőssége fennáll, tekintettel a Fővárosi Ítéltábla 35.Gf.40.566/2016/5. számú végzésének indokolásában kifejtettekre is. Az alperes, mint a társaság egyetlen ügyvezetője tisztában volt azzal, hogy a kft. milyen gazdasági helyzetben van. Tévesen hivatkozott arra, hogy a cég teljesítőképessége hiányában adófizetési kötelezettségét nem kellett teljesítenie, mivel az jogszabályon alapul. Az adófizetési kötelezettség elmulasztása egyúttal azt is eredményezte, hogy az alperes jogszabályba ütközően járt el, nem a tőle elvárt gondosságot tanúsította. Az alperesi magatartásra vezethető vissza a felperes kára, mert a társaság az egyéb tartozásait megfizette, az

adótartozását azonban nem. Kifejtette, hogy az alperes nem a hitelezők érdekében járt el akkor, amikor folyamatosan növelte a cég adótartozását ahelyett, hogy csökkentette volna a személyi jellegű ráfordítások összegét. Az alperes terhére értékelte, hogy a veszteségesen működő társaságot fenntartotta, és annak megszüntetése érdekében nem tett semmilyen intézkedést.

Az összecszerűség vonatkozásában az elsőfokú bíróság elfogadta az alperes által nem vitatott, a felperesi tényállítás alapjául szolgáló, az elsőfokú eljárásban csatolt okirati bizonyítékokat. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a kereseti kérelem elutasítását és a felperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulása nem áll okozati összefüggésben az alperes magatartásával. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet indokolása iratellenes, mert a társaságnak nem több hitelező, hanem mindössze az adóhatóság felé állt fenn olyan tartozása amelyet nem tudott megfizetni. Sérlemelte, hogy a törvényszék ítélete indokolásában nem tért ki arra, hogy az alperes ügyvezetése alatt működő társaság több munkavállaló megélhetéséről gondoskodott, számukra a szükséges nettó munkabért kifizette, az alkalmazottaktól levont járulékok befizetésére pedig azért nem került sor, mert a társaság bevételei csak a nettó munkabérek kifizetését tették lehetővé. Előadta, hogy álláspontja szerint az eljárása megfelelt az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) rendelkezéseinek akkor, amikor a minden más hitelezőt megelőző, a Cstv. 57.§ (1) bekezdése szerint „a” kategóriás hitelezőnek minősülő munkabér tartozásokat fizette ki elsődlegesen. Előadta, hogy egyszemélyes alapítóként taggyűlés nélkül is átlátta a társaság működését, és azt kifejezetten az alkalmazottak érdekében tartotta fenn.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint a Ctv. 118/B. § (1) bekezdése alapján a volt vezető tisztségviselő felelőssége akkor is megállapítható, ha a társaságnak csak egy hitelezője volt, aki nem jutott hozzá követeléséhez. Az alperes nem volt jogosult saját hatáskörében dönteni a lejárt tartozások kielégítésének sorrendjét illetően, ugyanakkor az is megállapítható, hogy az adóhatóságot minden további hitelezőjével szemben hátrасorolta, mert a társaság működési körében felmerült valamennyi egyéb kiadást a kft. egyébként megfizette. Hangsúlyozta, hogy az alperes semmit nem tett meg annak elkerülése érdekében, hogy az adóhatóságnak ne maradjon fenn kielégítetlen követelése a társasággal szemben. Az alperes azon előadása, mely szerint a munkabérekből semmilyen levonásra nem került sor egyúttal azt is jelenti, hogy a vezető tisztségviselő nem tartotta be a vonatkozó társadalombiztosítási és adó jogszabályok előírásait. Rámutatott, hogy az adóhatóság felé fennálló tartozás olyan magányszemélyektől levont összeg, amellyel az alperes a sajátjaként nem rendelkezhetett. Előadta, hogy a kft. 2012. évre vonatkozó beszámolójának adataira figyelemmel 2013. május 31-ét követően a volt ügyvezetőnek a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 143. § (1) és (2) bekezdése alapján mindenképpen intézkednie kellett volna taggyűlés összehívásáról.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a szükséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően mérlegelve helyes tényállást állapított meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott.

Előrebocsajtja az ítéletábra, hogy a Fővárosi Ítéletábra 35.Gf.40.566/2016/5. számú végzése a Pp. 229. § (1) bekezdése szerint nem eredményez ítélt dolgot, de a határozat indokolásában kifejtettekből következően az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében azt helyesen állapította meg, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontja az adóhatóság által

indított végrehajtási eljárás időpontjával azonos és ezt követően a társaság veszteségesen működött. A törvényszék helyesen rögzítette azt is, hogy az alperes a társaság egyedüli ügyvezetőjeként tisztában kellett hogy legyen a kft. gazdasági helyzetével, veszteséges működésével.

A fellebbezésben írtakra tekintettel az ítélet tábla kiemeli: a Ctv. 118/B. § (1) bekezdésének helyes értelmezése szerint a cég vezető tisztségviselőjének a felelőssége az e jogszabályhely szerinti feltételek teljesülése esetén akkor is megállapítható, ha a társasággal szemben indult kényszersztörlési eljárásban csak egy hitelező jelentett be olyan igényt, amely kielégítetlen maradt.

Az ítélet tábla szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy az adófizetési kötelezettség nem teljesítése jogszabályt sért az elsőfokú ítéletben írtak szerint, ez azonban nem jelenti azt, hogy ha egy társaság veszteségesen működik vagy ellene az adóhatóság végrehajtási eljárást indít, és a cég utóbb kényszersztörlési eljárásban megszüntetésre kerül, akkor a vezető tisztségviselőnek a Ctv. 118/B. § (1) bekezdése szerinti felelőssége automatikusan megállapítható lenne. Erre csak akkor kerülhet sor, ha az is bizonyított, hogy a fennálló tartozás mellett, annak ismeretében a vezető tisztségviselő nem a hitelezői érdekek szem előtt tartásával járt el. A jelen esetben - amint arra ítéletének indoklásában az elsőfokú bíróság is rámutatott - a vezető tisztségviselő felelősségét megalapozó, a hitelező érdekeket negligáló magatartás ott érhető tetten, hogy a fennálló köztartozás mellett a vezető tisztségviselő a cég továbbműködtetésével, a munkavállalók továbbfoglalkoztatásával olyan munkabér követelésben, beszállítói követelésben megjelenő további hitelezői követeléseket generált, amelyeket ezt követően is kifizetett annak ellenére, hogy a cég működtetésével ugyancsak növekvő adó-és járuléktartozások teljesítése érdekében semmilyen érdemi intézkedést nem tett. Az alperes az elsőfokú eljárásban és fellebbezésében is hivatkozott arra, hogy a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése a cég gazdaságos működése érdekében intézkedéseket tett, de az ezzel kapcsolatos előadását semmilyen peradat nem támasztja alá, bizonyítási indítványt erre vonatkozóan sem a 30.G.40.065/2016. számon indult, sem a megismételt eljárásban nem terjesztett elő.

A fellebbezésben hivatkozott, az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) kielégítési sorrendjével kapcsolatos alperesi előadás a jelen perben, irreleváns, tekintettel arra, hogy a Cstv. 57. § (1) bekezdése szerinti kielégítési sorrendnek kizárólag a felszámolási eljárásban van jelentősége, az e jogszabályhely szerinti kielégítési sorrend más eljárásban nem irányadó.

Megjegyzi az ítélet tábla, hogy a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 168. §-ából következően az alperesnek a fellebbezési ellenkérelemben írtaktól eltérően nem kellett taggyűlést összehívnia, ez azonban nem jelenti azt, hogy a korábbiakban kifejtettek szerint a Ctv. 118/B. § (1) bekezdés szerint felelőssége nem állapítható meg.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes által nem vitatott összeg erejéig az alperesnek a Ctv. 118/B. § (1) bekezdés szerinti felelőssége fennáll, mert az az alóli mentesülését a Ctv. 118/B. § (4) bekezdésében írtakra figyelemmel bizonyítani nem tudta.

Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helyben hagyta.

Az ítélet tábla a Pp. 253. § (3) bekezdésekben írtakra figyelemmel észlelte, hogy a törvényszék tévesen rendelkezett az alperes által az állam javára fizetendő feljegyzett illeték összegéről. A felperes a 2016. április 15-én előterjesztett kereseti kérelmében az alperest 5.691.854,- Ft megfizetésére kérte kötelezni. A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban a kereseti

kérelmét 3.130.000,- Ft-ra szállította le. A két összeg különbözeteként jelentkező 2.561.854,- Ft után számítandó elsőfokú eljárási illeték azaz 153.620,- Ft megfizetésére az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján nem kötelezhető, a kereset leszállítása folytán ez az illeték a felperesnek az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti illetékmentességére tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. §-a alapján az állam terhén marad. Ezért az ítélet tábla az alperes által az államnak fizetendő feljegyzett illeték összegét 492.300,- Ft-ra leszállította.

A másodfokú eljárásban személyes költségmentes alperes a feljegyzett illeték megfizetésére pervesztessége ellenére sem köteles, azt a Pp. 239. §, 78. § (1) bekezdés, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) és 14. §-a alapján az állam viseli. Az alperes a Pp. 239. § és 78. § (1) bekezdés alapján köteles a felperesnek 40.000,- Ft másodfokú eljárási költség megfizetésére. A jogi képviselővel eljáró felperes másodfokú eljárásban felmerült költségét a kifejtett jogi képviselői tevékenységre figyelemmel az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.23.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg.

Győr, 2018. április 11.

Dr. Zámbó Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

. Maurer Ádám sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó